

V L A A M S   P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

23 april 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WERKGELEGENHEID EN ECONOMISCHE AANGELEGENHEDEN

Interpellatie van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het opstellen van een Vlaams actieplan ter bevordering van de werkgelegenheid
Interpellatie van de heer Jacques Laverge tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het actieplan voor vorming en opleiding

Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden

Donderdag 23 april 1998

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Leo Cannaerts

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.23 uur.*

Interpellatie van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het opstellen van een Vlaams actieplan ter bevordering van de werkgelegenheid

Interpellatie van de heer Jacques Laverge tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het actieplan voor vorming en opleiding

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heer Bogaert tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het opstellen van een Vlaams actieplan ter bevordering van de werkgelegenheid en van de heer Laverge tot minister Kelchtermans, over het actieplan voor vorming en opleiding.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de minister, op 4 maart heb ik u in de plenaire zitting een actuele vraag gesteld over de maatregelen die Vlaanderen moest voorstellen als antwoord op één van de negentien richtsnoeren van de Europese Unie om een bijdrage te leveren aan het federale banenplan, teneinde in Vlaanderen meer werk te creëren. Het gaat in het bijzonder om de verbetering van de inzetbaarheid van mensen op de arbeidsmarkt. Vlaanderen is hiervoor volledig bevoegd. De minister antwoordde toen dat hij daar druk mee bezig was. Er waren overlegstructuren opgezet. Half april verwachtte de Europese commissaris ons antwoord.

In het hele gamma van overleg- en vergaderstructuren ontbrak het Vlaams Parlement. De minister

heeft wel overleg gepleegd met de werkgevers en werknemers. Ik heb er sterk op aangedrongen om de onderhandelde voorstellen aan het Vlaams Parlement voor te leggen zodra de overlegronde achter de rug was. De minister had daar geen enkel bezwaar tegen, maar liet het aan de voorzitter van de commissie over om de nodige initiatieven te nemen. Van dat laatste heb ik overigens niets gemerkt. Persoonlijk vind ik dit een vreemde handelwijze van de minister.

Ik stel trouwens vast dat mijn interpellatie pas vandaag wordt behandeld, ook al heb ik mijn interpellatieverzoek op 4 of 5 maart ingediend. Deze morgen hield ik een interpellatie waarvan ik het interpellatieverzoek pas op 9 april had ingediend. Aan de werking van het parlement zal het dus niet liggen. Ik vrees dat het met iets anders te maken heeft.

Minister Theo Kelchtermans : Waarmee dan ?

De heer Jean-Marie Bogaert : Met de manier waarop wij met elkaar omgaan, mijnheer de minister. Ik maakte u op 4 maart duidelijk dat we verwachten dat u met deze voorstellen naar het parlement komt. U kunt wel formele regels vinden om u achter te verstoppert maar ik vind het logisch om na de overlegronde met de voorstellen naar het parlement te komen, vóór u ze indient. Ik had begrepen dat u dat niet spontaan zou doen.

Minister Theo Kelchtermans : Ik vind dat het parlement een andere rol heeft. Het parlement beslist en kan discussies voeren waaruit de uitvoerende macht nuttige lessen kan trekken. De uitvoerende macht, zowel op federaal als op regionaal niveau, kan voorstellen uitwerken die vervolgens ter beoordeling en ter discussie worden voorgelegd aan het parlement. Het parlement moet zich echter niet als een adviserende instantie beschouwen : dan doet het zichzelf onrecht aan. Een parlement beslist en neemt wetgevende initiatieven. Het moet

Kelchtermans

zich niet op het niveau stellen van de SERV of het Vesoc.

We verschillen daarover misschien fundamenteel van mening, maar ik denk eigenlijk van niet. Als er een werkgelegenheidsactieplan op Europees niveau totstandkomt, kan het Vlaams Parlement hierover een klein themadebat organiseren om te onderzoeken in welke mate Vlaanderen hierin eigen accenten kan leggen. Het is niet de taak van de minister om te vragen om een themadebat te organiseren, omdat hij daaraan behoefte heeft.

De heer Jean-Marie Bogaert : Dat is juist. We verschillen overigens niet wezenlijk van mening over de rol van het parlement. Wanneer de Vlaamse regering uiteindelijk via de federale regering concrete plannen voorlegt aan de Europese Unie, dan moeten deze plannen in dit parlement bespreekbaar zijn. We willen niet optreden als adviesraad. Ik voel dit anders aan.

Minister Theo Kelchtermans : Men voelt iets anders aan naargelang de plaats waarop men zit.

De heer Jean-Marie Bogaert : Ik kan niet vergelijken.

Ik heb het moeilijk om een inzicht te krijgen in deze materie en in haar implicaties in de praktijk. De doelgroepen voor wie al deze maatregelen bedoeld zijn, hebben het er allicht even moeilijk mee. Wat is er precies aan de hand ? Welke maatregelen hebben betrekking op welke doelgroepen ?

De minister zei naar aanleiding van een studiedag die zijn administratie had georganiseerd, dat hij voorstander is van het afsluiten van plaatselijke convenants als stimuli voor de plaatselijke arbeidsmarkt. Hij stelt voor om in elke gemeente een loket op te richten waar zowel de werkzoekenden als degenen die werk aanbieden op een eenvoudige manier elkaar kunnen vinden. Dit is op zich een goed initiatief.

De VDAB doet bijvoorbeeld al een aantal dingen, die op het terrein hun deugdelijkheid bewijzen. Dat is echter niet in alle gemeenten het geval. De minister zou hier voorstander van zijn. Het is echter niet duidelijk in hoeverre het al concreet werd gemaakt, welke de volgende stappen zullen zijn om het te realiseren en of hij een visie heeft op de manier waarop de diverse gemeentebesturen bij zulke initiatieven kunnen worden betrokken.

Hoewel de vergelijking niet helemaal opgaat, wil ik verwijzen naar het Nederlandse voorbeeld. Gemeenten in Nederland voeren zelf een actief tewerkstellingsbeleid. Ze hebben daartoe de gelegenheid omdat ze ook zelf bevoegd zijn voor het uitkeringsbeleid. Bij ons is het uitkeringsbeleid niet eens een Vlaamse materie, laat staan een gemeentelijke. Maar het is de moeite waard om te onderzoeken of we ook hier bij de gemeenten een verantwoordelijkheid kunnen leggen om actief in te spelen op het uitkeringsbeleid. Dat zou ons verlossen van de problematiek van het activeren van het uitkeringsbeleid, waarover in het parlement een consensus bestaat.

De zaak van de Vesoc-akkoorden is een ingewikkeld verhaal. Wat arbeidsherverdeling betreft heeft men een poging gedaan om de voorwaarden voor de diverse aanmoedigingspremies te vereenvoudigen. Het is echter minder duidelijk hoe die voorwaarden er nu concreet uitzien. Men had ook aangekondigd het premiestelsel opnieuw te oriënteren. Geregeld sijpelt een persbericht door over uitspraken terzake, maar om er een goed overzicht over te krijgen heeft men een glazen bol nodig.

Vesoc heeft bijvoorbeeld een baanbrekend project opgezet voor werkervaring voor langdurig werklozen. Men zou de definitie van langdurige werkloosheid herleiden van vijf tot drie jaar. Ik weet niet of dat al concreet werd uitgevoerd, waarop die nieuwe definitie is gebaseerd en of uit studies blijkt dat die drie jaar een relevanter periode is dan de tot hertoe gehanteerde.

De privé-sector zou ook werkervaring kunnen aanbieden. Tot nu toe gold dat alleen voor lokale overheden en VZW's. De Vlaamse regering zou hiervoor de nodige middelen hebben uitgetrokken. Hoeveel bedragen die middelen ? Zijn die middelen gerelateerd aan het verwachte effect ? Welk is dat verwachte effect ?

In verband met de Europese Agenda 2000 heeft het Vesoc het standpunt geformuleerd dat het structuurbeleid in hoofdzaak rekening moet houden met de zorg voor de werkgelegenheid. Hoe wil de minister dat concreet invullen en de opgelegde normen en resultaten bereiken ? In welke aanvaardbare overgangsregelingen voorziet het Vesoc bijvoorbeeld voor de gebieden waar tot hertoe extra Europese regionale steun wordt gegeven, die nu eventueel zou wegvallen ? Hoe vangt men die gewijzigde omstandigheden op ?

Zoals ik al zei in mijn inleiding, moesten uw voorstellen halverwege deze maand zijn ingediend. Ik

Bogaert

had daar graag kennis van genomen, en heb dan ook enkele concrete vragen. Welke voorstellen hebben de onderhandelingen tussen de sociale partners, regering, werkgroepen en federale regering overleefd? Welke concrete voorstellen zijn er om de inzetbaarheid van werklozen in Vlaanderen te verhogen? Welke voorstellen inzake opleiding en omscholing van werklozen werden uitgewerkt om aan de doeleinden te beantwoorden?

Uit vroegere discussies hier en uit documenten van de VDAB blijkt dat tot vandaag minder dan 20 procent van de werklozen een opleiding of andere maatregelen aangeboden krijgt. Wat wordt er voorgesteld om die norm toch te halen? Heeft de minister er bij de minister van Onderwijs op aangedrongen om maatregelen uit te werken voor het ontwikkelen van leerstelsels waardoor leerlingen kwalificaties verwerven die aansluiten bij de technologische en economische veranderingen op de arbeidsmarkt en in de bedrijfswereld?

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zal de inleiding van de heer Bogaert niet herhalen. We zijn het over deze materie grotendeels eens. Ik wil mijn vragen meer toespitsen op het actieplan voor vorming en opleiding.

Vorming en opleiding zijn belangrijke elementen in de strijd tegen de werkloosheid. Dat blijkt uit de feiten in eigen land, en ook de Europese commissie heeft dat begrepen. De VDAB slaakt noodkreten over een groot aantal niet ingevulde functies terwijl er een grote werkloosheid heerst. Hoe zullen we dat oplossen? De Europese commissarissen hebben duidelijk aangegeven dat de enige oplossing bestaat in het herdenken van vorming en opleiding.

Ik wil even teruggrijpen naar de laatste vraag van de heer Bogaert. Vorming en opleiding beginnen niet na, maar tijdens de schoolse opleiding. De ministers van Tewerkstelling en Onderwijs zouden dit probleem samen moeten aanpakken. Vorming en opleiding gericht op een tewerkstellingsplan, werden ingebouwd in de opdracht van de minister van Tewerkstelling. De Vlaamse regering moet dan ook overleg plegen over de aansluiting bij de schoolse vorming.

Mijnheer de minister, u hebt reeds twee akkoorden afgesloten. Onze interpellaties werden dan ook

door de feiten achterhaald. Het akkoord met de sociale partners legt vooral de nadruk op de directe begeleiding en opleiding voor knelpuntberoepen; een uitbreiding van het aanbod van werkervaringsplaatsen voor de deeltijds lerenden; en een aantal doelgroepgerichte maatregelen voor vrouwen en migranten.

Ook op federaal niveau werden een aantal initiatieven genomen, waaronder de vernauwing van de doelgroep tot werklozen jonger dan 25 jaar. Dat is een belangrijke besparing waardoor 600 miljoen frank uit de tewerkstellingsfondsen en ongeveer een miljard frank uit de bijdragen van de lonen – de 0,05 procent – vrijkomen.

Welke middelen zullen ter beschikking worden gesteld om dit plan te realiseren? Eigenlijk is mijn vraag enigszins voorbijgestreefd, want ik lees hier dat u bijkomend 500 miljoen frank krijgt toegewezen. Kunt u aan dat bedrag nog andere begrotingsmiddelen toevoegen?

Zullen de bedragen waarin wordt voorzien volstaan om de doelstellingen te realiseren? U hebt een vrij ambitieuze doelstelling. In een periode van vijf jaar wilt u jaarlijks 40.000 werkloze jongeren en 45.000 andere werklozen een trajectbegeleiding aanbieden. Hebt u daarvoor voldoende middelen uitgetrokken?

Met hoeveel eenheden zal het aantal werkervaringsplaatsen voor deeltijds leerplichtigen toenemen? Welke afspraken hebt u daarover met de sociale partners gemaakt? Welke ruimte creëren de bedrijven om die werkervaringsplaatsen te realiseren? Ten vierde: op welke wijze zult u de werkgevers aanmoedigen om vrouwen en migranten aan te werven?

Ten vijfde: hoe zal de Vlaamse regering controle uitoefenen op de kwaliteit van deze vormingsinitiatieven? Een bedrijf kan werkervaringsplaatsen ter beschikking stellen, maar dat wil nog niet zeggen dat het om jobs gaat die effectief werkervaring genereren. Dat moet worden gecontroleerd, zo niet bestaat het gevaar dat subsidies worden uitgekeerd voor initiatieven die niet aan de doelstellingen beantwoorden.

Ten zesde: ik stel me vragen bij de alternatieve projecten die vandaag door het federale en het gewestelijke beleidsniveau worden uitgebouwd. Ik denk dan aan de Smetplannen en de PWA-projecten. Die projecten mogen mensen niet verhinderen om aan deze vormingsinitiatieven deel te nemen. Ik heb via de VDAB immers vernomen dat deze

Laverge

projecten een gedeelte van de doelgroep voor deze initiatieven afschermen. Via deze projecten komen mensen soms eens terecht in tijdelijke jobs, zonder veel inhoud en vormingspotentieel.

Net zoals de Europese Commissie ben ik ervan overtuigd dat werklozen alleen via vrij intensieve opleidingen terug aan de slag kunnen. De feiten geven me gelijk. Het feit dat vandaag zoveel aangeboden arbeidsplaatsen niet worden ingevuld, springt in het oog. Ook de heer Deprez kan hier bevestigen dat in West-Vlaanderen de VDAB cursussen Nederlands aan Franstaligen geeft. Die mensen komen uit Noord-Frankrijk en Henegouwen om te werken in West-Vlaanderen. Tezelfdertijd stellen we vast dat er in onze provincie nog heel wat werklozen wonen.

Als parlementsleden moeten we voor deze problematiek oog hebben, en de minister daarover onderwerpen. We moeten hem durven vragen hoe hij, als verantwoordelijke voor de tewerkstelling, dit probleem wil aanpakken.

De voorzitter : De heer Deprez heeft het woord.

De heer Paul Deprez : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de heer Bogaert heeft het hier gehad over de plaatselijke loketten. Ik meen te weten dat dit stilaan operationeel wordt, dankzij de aangeboden convenants. Ik heb persoonlijk initiatieven genomen voor de totstandkoming van de convenants. Tot vandaag ervaren alle partijen dit als een verrijking ; als een mogelijkheid om na te gaan volgens welke aangepaste formules mensen zonder werk alsnog aan werk kunnen geraken.

Ik moet wel erkennen dat het gevaar erg reëel is dat we door de bomen het bos niet meer zullen zien. Er zijn vele maatregelen en systemen. Het wordt alsmoer moeilijker om dat nog te overzien. Tijdens een van de eerste bijeenkomsten waren er ook mensen van de RVA en de VDAB aanwezig. Het ging om mensen van het hoogste regionale niveau. Toen ik zei dat ik er niet meer klaar in zag, hebben ze mij spontaan meegedeeld dat dit voor hen ook geldt. Als vaklui zo iets zeggen, dan wordt het toch duidelijk dat er iets moet worden ondernomen. Ik weet wel dat het gemakkelijker is gezegd dan gedaan. Dat heeft te maken met het feit dat het beleid terzake op twee niveaus wordt gevoerd.

Ik weet niet of u ons iets kunt zeggen over de verschillende tewerkstellingsvormen. Ik heb eens laten nagaan wat de toestand is in de openbare besturen. Men zal mensen via werkervaringsplusplannen aan het werk helpen. Hoeveel kost zo een tewerkstelling de werkgever ? Ik stel vast dat hij voor een voltijdse werknemer 300.000 frank zelf betaalt. Merkwaardig genoeg is dat bedrag voor een halftijds tewerkgestelde slechts 78.000 frank. Anders gesteld : tenzij men de foute cijfers heeft voorgelegd, is het interessanter om twee halftijdse personeelsleden in dienst te nemen dan één voltijdse.

U bent ook verantwoordelijk voor de groep der Minawerkers. Ik stel vast dat een voltijdse Minawerknemer 222.000 frank kost. U bent wel niet verantwoordelijk voor de Smetbanen, maar een voltijdse werknemer met een Smetbaan kost 458.000 frank ; een halftijdse kost slechts 151.000 frank. Kunnen die verschillen niet worden weggewerkt ? Kan dat niet worden geharmoniseerd ?

Ik en vele anderen ontwaren een fundamenteel probleem. Het is niet altijd vanzelfsprekend om langdurig werklozen aan een baan te helpen. Dat werk biedt echter ook geen uitkomst als ze niet worden begeleid, en als ze geen ervaring opdoen. Dat werk moet hen in staat stellen om na enkele jaren meer te kunnen dan voorheen.

Een ernstige begeleiding kost echter geld. Daarvoor is vandaag in niets voorzien. Ik stel dus het volgende voor : als een werkgever mensen in het kader van het werkervaringsplan aanwerft, dan moet men de garantie bieden dat deze mensen op het terrein opgeleid en begeleid zullen worden. Daarvoor moeten gelden ter beschikking worden gesteld, zo niet vrees ik dat men deze mensen langs de straten zal laten flaneren, om een of ander karweitje te laten opknappen. Ik ben bang dat ze dan te laat zullen aankomen, te vroeg zullen weggaan, zich zullen wegstoppen, uiteindelijk niets zullen hebben gepresteerd, en de negatieve aandacht van hun medemensen zullen hebben gekregen. Dan zal men na een jaar vaststellen dat ze alweer op straat staan. Daar zou echt iets aan moeten worden gedaan.

Ik zou het gevaarlijk vinden als daartoe een bureaucratisch systeem werd opgezet. Wel zou op het terrein kunnen worden gezocht naar het engagement van bereidwillige mensen. Indien die alle richtlijnen willen opvolgen en er daarvoor in een vergoeding zou worden voorzien, zullen we een grote vooruitgang boeken. Indien dan na een jaar zou blijken dat er op zes van de mensen in deze

Deprez

situatie drie daadwerkelijk geïntegreerd zijn, zou dat voor onze samenleving een goede zaak zijn.

De voorzitter : Hoewel ik nu zelf op de voorzittersstoel zit, zou ik hier toch enkele opmerkingen en vraagjes aan willen toevoegen.

Het nieuwe initiatief voor het Vlaams gemeentelijk tewerkstellingsloket is positief, maar een eerste vraag is hoe de coördinatie zal verlopen tussen de verschillende betrokken diensten, waaronder de PWA's en de VDAB zelf.

Een tweede vraag is of elke gemeente wel voldoende is uitgerust. Zijn alle gemeentes wel omvangrijk genoeg en beschikken ze over voldoende knowhow om dit project aan te kunnen? Gemeenten die als industrieel knooppunt al heel wat ervaring hebben opgebouwd, zullen daar waarschijnlijk niet veel moeite mee hebben. Maar hoe zit het met de kleinere gemeenten?

Een derde opmerking heeft betrekking op het actieplan voor vorming en opleiding. Had de heer Candries hier gezeten, dan zou hij zeker een vraag hebben gesteld naar de motivatie. Ik zal het dus maar in zijn plaats doen. Wordt in uw plan wel in motivatie en in stimuli voorzien?

Minister Theo Kelchtermans : We hebben hier in het verleden reeds een aantal discussies gevoerd over het voor 24 april op Europees niveau in te dienen werkgelegenheidsactieplan. Ik veronderstel dat de Belgische regering morgen, dus op de valreep, haar actieplan zal indienen. Daarover werd regelmatig overleg gevoerd met de regio's en door de regio's onderling.

– *De heer Robert Voorhamme, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

Bij de federale regering werd er sterk op aangedrongen om ook het differentiërende in het Belgische actieplan aan bod te laten komen. Ik heb de laatste versie van het document nog niet gezien, en weet dus niet in welke mate rekening werd gehouden met onze schriftelijke opmerkingen over specifiek Vlaamse situaties. Wie de steekkaarten van Vlaanderen, Brussel en Wallonië bekijkt, stelt immers vast dat er nogal wat verschillen bestaan.

Het Belgische actieplan wou van in het begin de logica respecteren. Het Europese uitgangspunt zoals weergegeven op de Europese Top is een concentratie op een viertal thema's: de verbetering

van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt, de ontwikkeling van het ondernemerschap, de bevordering van het aanpassingsvermogen van ondernemingen en werknemers, en de versterking van het gelijkekansenbeleid. Een aantal van de richtsnoeren kan in die vier thema's worden ondergebracht.

Het belang van het actieplan situeert zich duidelijk op het niveau van de eerste drie richtsnoeren waar de Europese Unie bijzondere aandacht aan besteedt. Deze zijn voor een belangrijk deel gekwantificeerd, wat ik een belangrijk voordeel vind. Daardoor wordt geanticipeerd op een aanzienlijke convergentie in het werkgelegenheidsbeleid, naar analogie met bijvoorbeeld het monetair of het milieubeleid, die reeds geruime tijd op Europees vlak worden uitgewerkt. Zo komen we tot algemene, gemeenschappelijke krachtlijnen die iedereen op grond van zijn specifieke kenmerken een eigen invulling kan geven.

Wij hebben duidelijk de voorrang gegeven aan de bestrijding van de jeugdwerkloosheid. Hoewel het probleem bij ons minder scherp is dan in Wallonië, moesten ook wij in het licht van het absolute aantal laaggeschoolde werkloze jongeren een sterke klemtoon leggen op het begeleidingsplan van deze doelgroep. In overleg met de twee andere regio's hebben we daarom beslist de federale regering te verzoeken hier bij de bestemming van de middelen prioriteit aan te geven.

Het begeleidingsplan werd gereduceerd van anderhalf naar één miljard frank. Dit betekent dat Vlaanderen circa 200 miljoen frank moet bijgeven om op het bedrag te komen dat wij tot op heden van die anderhalf miljard frank besteedden aan de begeleiding van langdurig werklozen. Er is dus een extra inspanning te verwachten van het Vlaams Gewest, een inspanning die we zullen concentreren op de laaggeschoolde werkloze jongeren.

We gaan de inzetbaarheid van de werklozen in Vlaanderen verbeteren. De sociale partners hebben daarover met ons een akkoord gesloten. We blijven bij ons standpunt: geen opleiding om de opleiding. Dit is geen geschikte methode om werkzoekenden te motiveren, en zeker geen laaggeschoolde jongeren. Zij zijn schoolmoe en komen dan helaas terecht in de werkloosheid. Men kan hen niet motiveren door te zeggen dat er interessante opleidingen voor hen zijn, met de mogelijkheid tot een sanctie indien ze er niet op ingaan. We hebben ons van in het begin verzet tegen een dergelijke aanpak. Men heeft ons daar in belangrijke mate in gevolgd. Werkervaring is een belangrijk punt.

Kelchtermans

In het globale actieplan voor jongeren mag men niet vergeten dat de veralgemeende methodiek van oriëntatie, screening en diagnosestelling niet zo sterk verschilt van wat we bij de VDAB deden. We zullen dit nu zeer uitdrukkelijk inschrijven in het actieplan.

In de eerste drie richtsnoeren ging het vooral over de gekwantificeerde opleiding. Daarnaast zullen we het aanbod aan werkervaring nog verhogen. Op het Vesoc-overleg was al in 350 miljoen frank voorzien om de werkervaringsprojecten, de WEP-plus-projecten, ook in de privé-sector in te voeren. In de privé-sector is voor de werkgever in een integratiepremie voorzien van 50.000 frank per tewerkgestelde voor de begeleiding. Er is in een overheidsbestuur een natuurlijke neiging om een deel van de verantwoordelijkheid van een WEP-plus-project zelf in te vullen. Er worden belangrijke inspanningen van het overheidsbestuur gevraagd. Voor de integratie en begeleiding van de werknemer moeten we een structureel aanbod creëren, anders komt er niets van terecht.

De veralgemeende aanpak voor jongeren die zes maanden werkloos zijn en volwassenen die twaalf maanden werkloos zijn, is een richtsnoer dat men kwantitatief kan controleren. Op vijf jaar tijd moet dit ertoe leiden dat we deze begeleiding jaarlijks aan 40.000 jongeren en 45.000 volwassenen aanbieden. Nu zijn er dat 12.000. Het kwantitatief criterium in het richtsnoer is op vijf jaar geplaatst. Binnen de vijf jaar moeten de lidstaten op 20 percent komen.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Mijnheer de minister, u doet veel inspanningen en werkt veel voorstellen uit met een vrij dynamische VDAB. U laat voor opleiding en werkervaring de vrije keuze aan de werkloze. U wilt geen druk uitoefenen om verplicht in te stappen in een systeem. Ik denk dat u in de huidige situatie nooit aan dat getal zult raken, omdat er geen liefhebbers zullen zijn.

Minister Theo Kelchtermans : Het aanbod voor een werkzoekende jongere of langdurig werkloze moet meer zijn dan enkel een opleidings- of vormingsaanbod. Het moet ook een werkervaringsaanbod zijn of een opleiding op de werkvloer, waardoor men al werkend via opleiding een werkervaring krijgt. We mogen nooit iemand opleiden voor de opleiding alleen, tenzij hij het zelf vraagt. Opleiding en werkervaring moet altijd worden

gecombineerd met het perspectief op een job. Een onmiddellijke ervaring kan voor de werkgever een selectie criterium zijn. Als het goede werknemers zijn, dan kan hij ze na een jaar in dienst nemen. Het is meer dan alleen maar vragen of men al dan niet geïnteresseerd is in een opleiding of een werkervaring. In het protocol met de VDAB en de RVA staat dat we degene rapporteren die een opleidingsaanbod, gekoppeld aan werkervaring, weigert. Indien iemand dit aanbod weigert, dan zal daar een sanctie tegenover staan. We willen dit niet beschermen.

Er is een probleem met de opleidingscapaciteit ten overstaan van de werkzoekenden. De opleiders hebben ernstige problemen om de opleidingscapaciteit in te vullen. Dit is het stupide van de situatie. Het komt voor een deel door een aantal werkloosheidsvallen. Mensen die zich bezighouden met de sociale economie zeggen dat de belangstelling plots verdwenen is door projecten zoals de Smetbanen, waarbij men een perspectief heeft van drie jaar. Men kan wel zeggen hoe men het zou doen indien men de bevoegdheid had, maar we hebben die bevoegdheid nu eenmaal niet. Bovendien houdt men er in Wallonië en Brussel een andere mening op na. Men is daar minder terughoudend ten overstaan van deze initiatieven, hoewel men daar meer begrip begint op te brengen voor ons standpunt.

In een PWA kan men zich behoorlijk organiseren, zonder dat er een einddatum op is gesteld. Bovendien is dit een flexibele vorm van werkgelegenheid. Indien men deze categorieën, die vaak de doelgroepen zijn die men op het oog heeft, werkervaring aanbiedt met perspectief op een jaar, dan heeft men een ongelijke beoordeling. Met deze wat te langdurige en beschermde tewerkstelling krijgen we ten eerste nauwelijks nog verloop in de doelgroepen. Ten tweede kan de federale regering na verloop van tijd, zoals in het verleden nog het geval was, een aantal engagementen anders invullen. Men heeft dan verwachtingen gecreëerd die resulteren in een druk die we ook ervaren hebben bij de BTK en de Gesco's. Op een bepaald ogenblik werden we gedwongen om deze erfenis over te nemen. Dit is de vrees die we hebben.

Momenteel is er op de begroting voor werkgelegenheid 21 miljard frank gereserveerd voor kansontwikkeling. Daar moet men nog 6 miljard frank trekkingsrechten van aftrekken. Vlaanderen heeft er dan nog 15 miljard frank voor. Heel wat alternatieve tewerkstellingsvormen in Vlaanderen zijn gefinancierd door eigen Vlaamse middelen.

Kelchtermans

Men heeft vaak de indruk dat ze overwegend worden gefinancierd door de federale regering, maar dat is niet het geval. De vrees bestaat dat we hier opnieuw een kleine stap zetten om zo een beweging op gang te brengen, eenmaal de termijnen zijn verstreken. Sociaal gezien kan men moeilijk aangaarden dat die mensen massaal zouden moeten terugkeren naar de vroegere situatie. Als er geen tussentijdse inspanning komt op het vlak van begeleiding, trajectbegeleiding en het terugbrengen naar een reguliere job, dan vrees ik voor de leefbaarheid van dit systeem.

Ik kom terug tot de opleidingen. We hebben met de sociale partners afgesproken dat ze de systemen die wij nu aanreiken, waaronder werkervaring en deeltijds leren gekoppeld aan werkervaring, met overtuiging zullen promoten. Ze hebben inderdaad geen kwantitatief criterium gesteld, maar ze hebben zich wel geëngageerd om het te promoten. Ook de knelpuntopleidingen voor werkzoekenden zullen een afzonderlijke sterke ondersteuning krijgen van de sociale partners.

Er werden ook vacatureanalyses uitgevoerd door de VDAB. De sectorale commissies en particuliere werkgelegenheidsbureaus hebben heel wat know-how opgebouwd. Wij kunnen daar een beroep op doen. We gaan daar vooral na voor welke knelpuntberoepen de inspanningen inzake opleidingen en knelpuntopleidingen voor werkzoekenden moeten worden geleverd.

Er zijn nog bijkomende financiële inspanningen vastgelegd bovenop de werkgelegenheidsenveloppe die in het Vesoc werd vastgelegd. Voor het jaar 1998 is er in 500 miljoen frank voorzien. 200 miljoen frank daarvan moet de verminderde inkomsten voor de begeleidingsenveloppen compenseren. Daarin werd 1,5 miljard frank teruggebracht tot 1 miljard frank, te verdelen over de drie gewesten. We hebben daardoor ongeveer 200 miljoen frank minder dan vorig jaar. Dat wordt gecompenseerd met deze 200 miljoen frank. 300 miljoen frank is bedoeld voor specifieke opleidingen in de social profit en vooral in de zorgsector, ingevolge het akkoord over bijkomende opleidingen dat daar is totstandgekomen.

Dit geld werd verder vastgelegd voor een periode van drie jaar : 500 miljoen frank in 1998, vervolgens 1,25 miljard frank in 1999 en 1,5 miljard frank in het jaar 2000. We beginnen nu met 500 miljoen frank omdat we de helft van het jaar naderen en het moeilijk zal zijn om de initiatieven nog op

kruissnelheid te brengen. Het zal echter niet moeilijk zijn om de 1,25 miljard frank voor volgend jaar en de 1,5 miljard frank voor 2000 te besteden. De 350 miljoen frank voor WEP-privé waren al opgenomen in het Vesoc-overleg. Dat heeft hier niets mee te maken. Deze maatregelen moeten ons in staat stellen op vijf jaar tijd onze objectieven te halen.

Er zijn ook discussies over de wijze waarop er moet worden gemeten. We hebben het daar al over gehad. Wat schrijven de Europese criteria voor : 12,5 percent of 13 percent, of slechts 6 percent ? Dat is een technische discussie. Europa moet daar het juiste meetinstrument voor vastleggen, dat voor iedereen hetzelfde is.

Het onderwijs kan ook belangrijke bijdragen leveren aan het actieplan. Ik hoef echter geen schoolmeester te spelen voor de minister van Onderwijs. Hij zit zelf in het Vesoc en neemt deel aan het overleg. Hij is er trouwens ondervoorzitter van.

In het actieplan is bepaald dat hij initiatieven zal nemen. Ik beaam dat we er alle belang bij hebben om dat te volgen. Er wordt gedacht aan modulering van het technisch en beroepsonderwijs, voor mensen die het niet helemaal hebben afgemaakt. Zo komt het gedeelte dat ze wel hebben afgemaakt toch nog belonend over en is het niet alles of niets.

Men zal beroepsprofielen opstellen en implementeren om een duidelijker zicht te krijgen op de vraag van de arbeidsmarkt. De verhoging van het aantal werkervaringsplaatsen voor deeltijds leerplichtigen is een uitdrukkelijk engagement van de sociale partners. Er komt een uitbreiding van het project 'Voor elke kadee zijne PC' in aansluiting met innovatie en versterking van de kansen op de arbeidsmarkt. Verdere zijn een betere studieoriëntering en bevordering van het alternerend leren ook uitdrukkelijk in het actieplan opgenomen.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : U weet dat we in de commissie al jaren pleiten voor een verhoogde aandacht voor het technisch en beroepsonderwijs en voor stimuli voor jongeren die niet terecht kunnen in het klassiek onderwijs en gestroomlijnd worden naar het technisch en beroepsonderwijs waardoor ze een grotere kans op arbeid hebben. Ik sprak gisteren met een aantal directeurs van technische en beroepsscholen. Zij kampen met een sterk teruglopend leerlingenaantal. Die negatieve tendens verontrust me.

Laverge

Jongeren die niet in de juiste richting worden geloodst, raken in de humaniora op achterstand. Als ze later op de arbeidsmarkt komen, moeten ze nog een vorming krijgen omdat ze niet over de nodige vaardigheden beschikken. Deze vicieuze cirkel kost de gemeenschap vrij veel geld. Het is misschien juist dat de minister van Onderwijs daarvan op de hoogte is. De oriëntering in het technisch en beroepsonderwijs behoort ook tot zijn bevoegdheid.

We moeten groot belang hechten aan deze problematiek, die eigenlijk begint op de leeftijd van twaalf jaar, en niet op achttien jaar. Ik wil erop aandringen dat u bij uw collega het belang van een juiste oriëntatie zou bepleiten. Ik was erg verrast te vernemen dat het aantal leerlingen in het technisch- en beroepsonderwijs proportioneel daalt.

Minister Theo Kelchtermans : Dat kan worden vergeleken met het probleem van de mobiliteit. Zolang er vrij kan worden gekozen voor een vorm van vervoer, zal men geen greep krijgen op het probleem ; zolang een vrije studiekeuze bestaat, heeft men niet veel instrumenten, behalve sensibilisatie. Algemene vorming wordt overgewaardeerd. Zo kan men het probleem niet oplossen.

De bal wordt voortdurend doorgespeeld van het onderwijs naar de VDAB, van de VDAB naar het onderwijs voor sociale promotie. Dan is er weer samenwerking en coördinatie tussen die beiden of zijn er onderwijscommissies met vertegenwoordiging van de industrie, enzovoort. Verder dan mooie statistieken en aanbevelingen is men echter nooit gekomen.

De heer Jacques Laverge : Ik zou graag nog een stapje verder gaan. Zolang er een concurrentiestrijd is tussen de scholen is het geen probleem van vrije keuze, maar van ordening binnen het onderwijs. Er moet een oplossing worden gevonden voor de strijd om leerlingen tussen het klassiek en het technisch onderwijs. Dat is van fundamenteel belang. Het subsidiëren per leerling is nefast voor deze problematiek.

Minister Theo Kelchtermans : De minister van Onderwijs heeft daarin een aantal belangrijke initiatieven genomen. In het overleg tussen de meerderheidsfracties zijn belangrijke stappen gezet.

De sociale partners hebben een andere rol te vervullen dan het Vlaams Parlement. Aan de sociale partners is niet de uitdrukkelijke goedkeuring over

dit actieplan gevraagd. Er is hen enkel gevraagd of ze min of meer konden instemmen met de krachtlijnen die Vlaanderen in de discussie over dit actieplan wil verdedigen. We vroegen hen niet om een formele goedkeuring. Dit alles staat los van het formele Vesoc-overleg, dat een ander hoofdstuk van het werkgelegenheidsbeleid vormt.

Volgens de informatie waarover ik beschik zijn er reeds een zestigtal gemeenten die met de VDAB besprekingen voeren over de concrete vormgeving van een plaatselijk werkgelegenheidsconvenant. Ik ben ervan overtuigd dat dit project globaal positief zal worden beoordeeld. Het zal wel enige tijd vergen eer dat goed loopt.

Een tweede belangrijk element daarbij is de werkgelegenheidsraad. Daarin komen regelmatig ondernemers samen met mensen die op het gemeentelijk niveau een sensibiliserende en informatieve rol kunnen vervullen. In die raad kunnen initiatieven ook worden beoordeeld vanuit een plaatselijke invalshoek. Ik denk dan aan de PWA-projecten en aan de tewerkstelling van de OCMW's, in uitvoering van de bepalingen van artikel 60 over het bestaansminimum.

Men kan natuurlijk niet zomaar een vergelijking maken met de toestand in Nederland. Ik kijk wel met veel afgunst naar de mogelijkheden van de Nederlandse gemeenten. Die gemeenten spelen een belangrijke rol bij het creëren van werkgelegenheid. Hier is dat nauwelijks het geval, met uitzondering van een aantal investeringsprogramma's. Gemeenten moeten zich met meer en meer zaken bezig houden. Leefmilieu is daarvan een belangrijk onderdeel geworden. Tien jaar geleden was dat nog niet het geval. De gemeenten hebben zich dus moeten aanpassen.

Dat heeft een positief effect op de werkgelegenheid. Ik ben erg blij dat ook het Planbureau nu heeft gesteld dat de milieusector een belangrijk werkgelegenheidspotentieel heeft. Op dat vlak heeft de sociale economie veel toekomst. Ik ben echter wel van oordeel dat er niet veel zal worden bereikt als de gemeenten daar niet hun schouders onder zetten.

De heer Bogaert heeft een vraag gesteld over de problematiek van Vesoc, de arbeidskeuzes en de werkervaringsprojecten. De werkervaringsprojecten zijn ingekort tot een periode van drie jaar. Er is immers ook het effect van de voordeelbanenplannen, waarbij in een vrijstelling van sociale bijdragen is voorzien voor iemand die drie jaar werkloos is.

Kelchtermans

Het dossier van de structuurfondsen wordt momenteel door de Vlaamse regering voorbereid. Hoe dat zal evolueren is nog onduidelijk. Het gaat om ESF-3 en ESF-4. Ik kan u daarover dus geen precieze informatie verschaffen.

De heer Laverge heeft een vraag gesteld over de 0,05 procent. Ik heb u uitgelegd hoe dat is geëvolueerd. Verder moedigen we de tewerkstelling van deeltijdse WEP-plussers aan. De werkgeversbijdragen die de heer Deprez heeft vermeld, zijn correct. U stelt zelf vast dat de bijdragen voor deeltijdse werknemers lager zijn dan voor voltijdse. Voor een halftijds WEP-pluswerknemer zijn er bijdragen van beide overheden. Voor een halftijds werknemer gebeurt dat voor een totaalbedrag van 283.000 frank op jaarbasis. Voor een drierde betrekking gaat het om 425.000 frank op jaarbasis.

De saldi zijn relatief bekeken even hoog. Men heeft ervoor geopteerd om halftijdse en drierde betrekkingen even sterk aan te moedigen. Beide worden wel sterker gestimuleerd dan voltijdse betrekkingen, omdat ze een arbeidsherverdelend effect opleveren. Daarom worden de bijdragen van beide overheden voor een voltijdse betrekking geplafonneerd op 425.000 frank ; dat is ook het bedrag waarin voor een drierde tewerkstelling wordt voorzien.

Men heeft zich ertoe verbonden om de tewerkstelling van vrouwen en migranten te verhogen. Dat engagement wordt echter niet in cijfers uitgedrukt. De sociale partners hebben zich wel uitdrukkelijk geëngageerd om daaraan mee te werken. Zullen er misbruiken ontstaan in de werkervaringsprojecten ? Ik denk dat dit niet het geval zal zijn voor de korte projecten.

In dat verband bereiden we vandaag volop de tweede uitgave van het sociaal-economisch forum voor. Volgende week zullen we trouwens ervaringen uitwisselen met de twee andere gewesten. Er is een goede samenwerking tussen de drie regio's op het vlak van uitwisseling. Elk gewest accepteert dat de andere eigen accenten leggen. Maar tezelfdertijd krijgt de gemeenschappelijke aanpak steeds meer vorm. De dialoog daarover wordt positief ervaren. Het sociaal-economisch forum zal de werkgevers sensibiliseren. Ze zullen worden aangezet om op bepaalde voorstellen in te gaan. Het gelijkheidsbeleid is er één van.

De voorzitter : Mijnheer de minister, de gedachtewisseling met de regio's vindt steeds op een don-

derdag plaats, de vaste dag van de bijeenkomsten van deze commissie. Onze overladen agenda maakt het onmogelijk om deze donderdagbijeenkomsten te laten vallen. Het is daarom bijzonder spijtig dat dit initiatief, dat ik wel steun, op dezelfde dag plaatsvindt.

Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Post factum stel ik dat samen met u vast. Ook ik betreur dat. Het is echter erg moeilijk om de drie gewesten en de drie ministers op hetzelfde ogenblik rond de tafel te krijgen.

Op de concrete vragen van de heer Deprez en op de vraag over de werkgelegenheidsconvenants is reeds geantwoord. Ik ken de laatste versie van het actieplan niet. Als dat plan bij de Europese commissie is ingediend, zal ik de commissievoorzitter onmiddellijk kopieën voor de leden bezorgen. Ik zou het op prijs stellen indien we dit actieplan, en meer bepaald de eigen Vlaamse invulling ervan, dan in deze commissie konden bespreken en daar alle betrokken actoren bij zouden betrekken.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Ik dank de minister voor zijn uitvoerig antwoord. Toch wens ik hier nog enkele bedenkingen aan toe te voegen.

Mijnheer de minister, u bent ervan overtuigd voor de opleiding binnen vijf jaar de twintigpercent-norm te halen. Ik denk niet dat u door het extrapoleren van de huidige resultaten dat cijfer zult halen. Vandaar mijn sterke vermoeden dat u nog andere acties in het achterhoofd hebt. Zoals de zaken zich nu ontwikkelen, denk ik hoe dan ook niet dat we die norm zullen halen. Integendeel, met de andere incentives die in de verkeerde richting werken, verwacht ik zelfs extra problemen.

Minister Theo Kelchtermans : Dat is juist, maar zoals gezegd verwacht ik ook een niet te onderschatten dynamiek eens de trein in beweging is. Men mag dus niet uit het oog verliezen wat dit zal betekenen voor nieuwe beslissingen binnen de lidstaten en binnen de verschillende regio's.

Wij weten ook dat de VDAB in een eerste oefening heeft gezegd dat dit enkele miljarden extra zal kosten, die deze dienst dan ook vraagt. Men mag echter niet vergeten dat het uitblijven van vooruitgang bij tussentijdse evaluaties ook in de politieke discussie zijn repercussies zal hebben.

De heer Jean-Marie Bogaert : Ik wou ook nog even op het onderwijsaspect terugkomen, mijnheer de minister. U zegt dus dat u tegenover uw collega's niet als schoolmeester wilt optreden. Daar kan ik best inkomen. Toch vind ik dat men niet steeds op dezelfde nagel mag blijven hameren. Ik vind dat er binnen deze regering blijvend structureel overleg moet worden gevoerd omtrent de uitoefening van deze twee bevoegdheden. Er zijn toch talrijke gelegenheden waarop u uw collega van onderwijs ontmoet. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan het Vesoc.

De voorzitter : Ik wil er toch op wijzen dat, toen de werkgelegenheidsresolutie vanuit deze commissie aan de plenaire vergadering werd voorgelegd, de commissie voor Onderwijs als enige echt de moeite heeft genomen om het onderwijshoofdstuk daarin verder te expliciteren. Nog niet zo lang geleden is trouwens over het resultaat daarvan als bijkomende resolutie in dit parlement gestemd. Heel wat van de maatregelen die daarin als aanbevelingen werden geformuleerd, werden ondertussen eigenlijk door de regering overgenomen.

Wat nu wordt gezegd met betrekking tot het moduleringsmodel in het beroepsonderwijs, is één van de uitdrukkelijke aanbevelingen die daarin voorkomen. Een van de problemen waarmee men in het onderwijs te maken heeft, is niet zozeer het feit dat er misschien niet genoeg leerlingen in het beroepsonderwijs zouden terechtkomen. Immers, als men kijkt naar de aandelen van de lage scholingsgraad en dergelijke meer in het Vlaamse onderwijs, dan zal men vaststellen dat wij op dat vlak slechter scoren dan vele andere landen of vergelijkbare regio's. Het probleem is dat wij door ons systeem van schoolplicht tot achttien jaar in een situatie terechtkomen waarbij heel wat mensen in een grijze zone terechtkomen omdat ze geen diploma op zak hebben en daardoor nagenoeg waardeloos zijn op de arbeidsmarkt.

Het systeem van modulering met tussentijdse, graduele getuigschriften is een idee dat vooral uit de commissie voor Onderwijs is gegroeid en nu in het actieplan werd overgenomen. We leven hier niet op een eiland en moeten dan ook consequent blijven. Ik verwijs in dit verband bijvoorbeeld naar bedrijfsbezoeken die we samen met de collega's uit de commissie voor Onderwijs hebben afgelegd. Daar bleek dat niet altijd identiek dezelfde overtuiging bestaat. Ik geef als voorbeeld het activeren van de belangstelling voor technisch onderwijs. Op dat vlak lopen de meningen sterk uiteen.

Minister Theo Kelchtermans : De meningen lopen ook sterk uiteen over het belonen van bijvoorbeeld VDAB-opleidingen. Zonder attest kunnen ze die inspanningen niet in meerwaarde op de arbeidsmarkt omzetten.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Het activeren van een goed uitkeringsbeleid moet volgens mij het best op Vlaams niveau gebeuren, maar dat is onze bevoegdheid niet. Dit is uiteraard geen verwijt aan het adres van de zetelende minister.

Ten tweede wil ik verwijzen naar het goede voorbeeld dat Nederland geeft ten aanzien van de gemeenten op het vlak van het geactiveerde uitkeringsbeleid. Zoiets organiseren zal niet eenvoudig zijn, maar toch denk ik dat dit de goede piste is met het oog op een gecoördineerd beleid.

De voorzitter : De heer Deprez heeft het woord.

De heer Paul Deprez : Ik blijf bij mijn concreet voorstel. De minister zegt dat we de norm van 20 percent moeten nastreven. Voeg dus aan de vijf een zesde toe die voor de begeleiding moet instaan, zelfs indien dit de kostprijs op 300.000 frank zou brengen.

Een en ander moet op het terrein worden gestimuleerd, zo niet vrees ik dat men slechts de helft van het beoogde resultaat zal behalen.

Als een gemeentebestuur vijf WEP-Plus-mensen aanneemt, dient daar een zesde voor begeleiding aan te worden toegevoegd zodat ze na een jaar in staat zijn een voetpad te herstellen.

Minister Theo Kelchtermans : Dat past voor een deel in de manier waarop we ons nu, na de werkgelegenheidsconvenants, op het lokale niveau organiseren. Wij verwachten dat er opleiding wordt gegeven. Het is niet aantrekkelijk dat de gemeenten daarvoor aan hun lot worden overgelaten. Ik stel voor om dit punt met de VDAB te bespreken en te onderzoeken of we dit niet in het kader van de convenants als een element van het overleg kunnen beschouwen.

De heer Paul Deprez : Als u mensen die voor deze tewerkstellingsprogramma's in aanmerking komen, doorstuurt naar een centrum waar een collectieve opleiding wordt gegeven, zullen velen afhaken. Ze willen wel beginnen werken, maar geen opleiding meer volgen. Het programma moet zich op de werkvloer afspelen. De opleiding bestaat groten-

Deprez

deels uit het stimuleren van het gedrag : op tijd zijn, doorwerken, enzovoort.

De voorzitter : Als men dit opstart, dan zie ik geen enkele reden om de bedrijven anders te behandelen dan de gemeenten.

Minister Theo Kelchtermans : De heer Deprez pleit voor een identieke behandeling. Een bedrijf krijgt een begeleidingspremie van 50.000 frank. De gemeenten niet. De heer Deprez stelt dat dit voor de gemeenten een handicap is. Wij gaan ervan uit dat een overheidsbestuur eigen financiële mogelijkheden heeft en een zeker engagement ten overstaan van de doelgroepen moet bezitten.

De voorzitter : Ja, maar dit is iets anders dan een extra begeleider.

De heer Paul Deprez : Mijnheer de voorzitter, dit is slechts een voorbeeld.

Minister Theo Kelchtermans : We moeten eerst nagaan wat het succes van de WEP is in de gemeenten. We kunnen dan met de VDAB overleggen welke maatregelen we kunnen nemen om de gemeenten te begeleiden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

- *De vergadering wordt gesloten om 15.45 uur.*
